

Universum myšlenek filosofických

Právě vyšla v českém překladu studie Petera Bieriho, dotazující se už v nadpise, „co ještě zbývá v analytické filosofie“ (Reflexe č. 34, 2008). Bieri končí dost zvláště, totiž jako by měl za to, že ona podvojnost tradice evropského filosofického myšlení, přinejmenším někdy od Descarta a Bacona (nepůjdeme-li ještě dál do minulosti, ke spro nominalismu s realismem), představovala jakousi přechodnou anomálii, na kterou by snad bylo možno zapomenout a naopak se vrátit k jakési „filosofii vůbec“ jako k tomu pravému. (Je za tím možno tušit Heideggera, ale nejspíš bez jeho vskutku významného širšího kontextu.) Co však nelze pominout bez odmítnutí, je jeho absurdní, byť za zřejmý a dokonce za „zřetelný“ považovaný, ale ničím nezdůvodňovaný předpoklad, že „universum filosofických myšlenek“ je „konečné“. To už potřebuje jen malý krůček k takovému tvrzení, jako že filosofie už v podstatě vyčerpala svá témata (takže mohou být vždycky jen novým způsobem znovu omílána a přemílána). To je nepochybně absurdní pozůstatek jakéhosi mytického (event. post-mytického) předpokladu, který předem vylučuje vznik nového v průběhu dění či dějin a který prvotní zárodky všeho klade do pomínanosti – a pochopitelně nepřipouští jejich „zmnožování“ v průběhu dalšího dění.

(Písek, 081227-1.)